UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Vervolg).

En ofschoon we wisten dat andere moeilijkheden ons wachtten, dat het einde van ons nieuwe avontuur nog in de verre verte lag, genoten we, zooveel als onze stemming toeliet, van de kortstondige rust die ons geboden werd. Naast elkaar zaten we aan het dek, zoo min mogelijk pratend over verleden of toekomst.

Den tweeden avond konden we de vuren der ijzersmelterijen op Elba zien, en den volgenden morgen glinsterde de vergulde koepel van den Sint-Pieter in het zonlicht.

„Rome!" riep Mary, en in haar oogen waren bewondering en angst te zamen.

„Ik wilde dat het 't Vrijheidsbeeld in de New-Yorksche haven was," zei ik met een zucht.

Dien avond liet onze boot haar anker vallen in de haven van Triëst, en het kwam er nu maar op aan den vasten wal te bereiken zonder al te lastig gevallen te worden door carabinieri, guardi of douanen. Maar terwijl we, dit bepratend, over de verschansing leunden, wachtend tot de loopbrug zou uitgelegd worden, las ik den naam van een grooten Cunardstoomer naast ons: de Slavonia. „De boot waarmee Morlay uit New-York vertrok," zei ik. En Mary voegde er aan toe: „misschien gaat hij er wel mee terug .... als hij durft!"

Het duurde lang eer er op het volgestapelde dek, waarover nu de matrozen druk heen en weer sjouwden met kisten en balen, wat ruimte gekomen was om ons door te laten, en terwijl we nog afwachtend stonden toe te kijken — waarom zouden we ook naar onze landing verlangen! — begon de draadlooze telegraaf op de Slavonia te knetteren.

Ouder gewoonte, onwillekeurig, lazen we het bericht met onze ooren; het zou ons, die zoo lang onze dagen en nachten aan de telegraaf gewijd hadden, onmogelijk geweest zijn de vonkentaal niet te beluisteren.

Mary greep mijn arm; haar vingers tikten de telegraafteekens mee.

„Niemand — van — dien — aard — aan — boord — zend — vollediger — beschrijving."

Twee, drie minuten bleef het stil; toen begon de geheimzinnige Hertziaansche stem opnieuw:

„Gezantschap — gaf — geen — nadere — beschrijving — man — en — vrouw — worden — gezocht — wegens — diefstal — en — poging — tot — moord — te — Monte — Carlo — en — Genua."

We zagen elkaar ademloos luisterend aan.

„O — maar, dit is wel de grootste veine die we konden wenschen!" fluisterde Mary aan mijn oor.

„Stil, ze antwoorden weer...."

„Spreek — met — autoriteiten — te — Triëst."

Opnieuw een pauze, en dan kwamen er nog drie woorden van het land-station, vele kilometers ver op een bergtop: „Ja — goeden — nacht."

De electrische stem van de drijvende staalmassa, die zacht te deinen lag aan haar ankerketting, antwoordde: „Goeden — nacht!"

„Wat moeten we doen?" vroeg Mary.

„Aan boord van de Slavonia gaan! In Triëst is men op ons voorbereid; op het schip weet men blijkbaar niets van ons. Als we nu maar ieder afzonderlijk en met 't noodige aplomb aan boord komen, dan moeten we de rest aan 't geluk overlaten. Van hedenavond af kennen we elkaar dus voorloopig niet meer."

„Ja.... maar als Morlay aan boord is?"

„Wat zou het? Aan jouw goede trouw kan hij nog altijd gelooven; waarom zou hij je anders Triëst als punt van samenkomst hebben opgegeven? Die berichten over ons zullen trouwens wel van Saninovitch zijn uitgegaan. Wat Morlay aan boord zou doen, is me niet recht duidelijk; zijn geheele rondreis kan ik me trouwens niet anders verklaren dan als een poging om zijn spoor uit te wisschen of ergens onderweg zijn buit zoo mogelijk te gelde te maken. Blijkbaar is hij van gedachte dat jij hem op de een of andere manier van nut kunt zijn."

Mary dacht na. We waren weer geheel in onze avonturiersrol. De spanning van het gevaar was opnieuw over ons gekomen. Mochten we al gedurende onze bootreis voor enkele uren de zorg van ons hebben geschud, ons een poos verbeeld hebben dat ook wij in de windstilte leven konden — met de nadering van het gevaar kwam ook de wil om te strijden en te overwinnen weer over ons. De moede, melancholieke trek verdween van Mary's gezicht; ze was tot handelen en doortasten bereid.

„Dan zal ik aan wal gaan en eerst zien uit te vinden of Morlay in het hotel Bristol is," zei ze.

Maar de gedachte aan de moeilijkheden waaraan ze zich ging blootstellen, aan de scheiding ook na die dagen van ongestoord samenzijn, maakte me week, en ik vroeg, bijna smeekend: „laat mij gaan!"

Ze lachte, en wilde haar lach spottend doen klinken. „Gekheid — dat kan ik alleen doen. Ik ben 't nu eenmaal begonnen."

„Mary," zei ik, „willen we dit alles opgeven, ergens samen naar een vergeten hoek vluchten...."

Ik sloeg den arm om haar heen.

Ze weerde me af. „Wees niet sentimenteel. Eer we dàt kunnen doen — moeten we geld verdiend hebben. En er valt nu geld te verdienen. Jij laat je naar de Slavonia roeien en neemt 'n hut. Ik laat me aan land brengen, als 't met dezen wind ten minste mogelijk is. Of ik Morlay vind of niet, ik kom later op den avond ook aan boord — alsof ik juist met den trein van Venetië kwam, zie je. En dan ben ik weer Miss Allen, zooals ik me aan Morlay heb voorgesteld; Miss Allen, die door Italië reist om antiquiteiten op te pikken voor rijke Amerikanen en Engelschen."

Ik gaf ten laatste toe ofschoon de gedachte dat ik goed en wel in mijn hut zou geïnstalleerd zijn, terwijl zij door den donkeren avond in het dansende, slingerende bootje aan wal zou gaan, me wanhopig maakte. De wind was nu heviger geworden, en de regen sloeg bij stroomen neer.

Maar Mary liet zich niet ontmoedigen. Ik drukte haar nog eenmaal de hand, en toen ging ze. Aan de kade riep ze een voorbijgaand huurrijtuig aan en reed naar het hotel Bristol. Daar vroeg ze den portier of de bagage van miss Allen uit Venetië aangekomen was. Neen, er was niets voor haar aangekomen, en Miss Allen was door die mededeeling natuurlijk zeer verslagen.

„Ik moet met de Slavonia mee. Weet u ook wanneer die afvaart?"

De voorkomende portier antwoordde: „tegen den morgen."

„Maar dan moet ik dadelijk aan boord!"

„Ik vrees dat het onmogelijk zal zijn. Er staat een hevige wind, de bora, en niemand zal u nu willen roeien," verklaarde de man met een gebaar van medelijden.

„Maar ik moèt aan boord!" riep Mary, en haar wanhoop was ditmaal geen spel. „Hoe zijn de andere passagiers er dan gekomen?"

„Die zijn veel eerder gegaan, zoo gauw de bora zich aankondigde. Ik spreek nu natuurlijk alleen van de reizigers uit dit hotel. Van de andere weet ik het evenmin als u."

„Waren het er veel?" Ze zag den portier met gespannen verwachting aan.

„Drie heeren, geloof ik." Hij liet den wijsvinger langs de lijst der bezoekers glijden, die op zijn lessenaar lag. „Mr. Bellman, mr. Morlay, en mr. Woods, een Engelsche predikant."

Mary reikte den portier een geldstuk. „Wanneer mijn bagage komt, laat die dan nazenden, al stormt 't nog zoo hard. Ik zal den brenger goed betalen."

De portier boog diep en bestelde op Mary's verzoek een rijtuig. Maar de koetsier wilde alleen komen als hem dubbele vracht werd betaald — op dit uur en in dezen storm.

Ze reed naar het kantoor van de boot. Het was gesloten. Ze zocht den Cunard-tender — hij was verlaten en donker. Wanhopig liep ze de kaden langs, heen en terug, telkens weer; iederen zeeman klampte ze aan, met radelooze welsprekendheid en fantastische beloften; maar het was vergeefs. Niemand wilde haar roeien. Het kon eenvoudig niet. Het was dwaasheid hun booten en hun levens te wagen. En hun gezichten bleven hard en afwijzend, ook toen ze vijftig, honderd, tweehonderd lira bood.

Knarsend en schommelend tegen de kade, stak een witgeschilderde stoomsloep boven de groep mannen uit met wie ze stond te onderhandelen; en op eens liet ze de verbaasde zeelieden in den steek. Want aan den boeg stond, kalm alsof het een zonnige lentemorgen was, een officier te rooken, den zuidwester over de oogen gedrukt, tot aan de voeten in een oliejas gehuld.

Ze ging op hem af. Zou hij haar naar de boot willen brengen? En ze wees naar de lichten van de Slavonia, die in de verte glinsterden. Wat zou het warm en huiselijk en gezellig daar ginds zijn!

De officier zag sprakeloos en verbaasd op haar neer. Hij nam zijn sigaar uit den mond en trachtte haar gezicht te onderscheiden door haar natten, verkreukelden reissluier heen.

Of hij haar naar de boot zou willen brengen?

Neen — dat kon hij tot zijn spijt niet. Zeker, hij had stoom op, en het volk was aan boord, maar deze sloep was het officieele inspectie-vaartuig van den havencommandant. Het was niet voor passagiersvervoer bestemd, alleen voor den keizerlijk Oostenrijkschen gouvernementsdienst.

Ze smeekte het hem, bijna schreiend.

Het speet hem, maar de havencommandant zou zulk een onregelmatigheid zeker niet toestaan.

„Waar is de havencommandant?" vroeg ze hartstochtelijk.

De officier blies langzaam den rook van zijn sigaar uit en keek haar nogmaals verbaasd aan. Ja — de commandant was in zijn kantoor, in het havengebouw.... maar de officier haalde de schouders op en glimlachte, en Mary begreep dat het zoo gemakkelijk niet was toegang tot den havencommandant te krijgen. Dat prikkelde haar wilskracht; wanneer die havencommandant zulk een bovennatuurlijke en tyrannieke macht was, die over haar lot naar welbehagen kon beschikken, dan wilde ze sterker zijn dan



OCHTENDSTEMMING.

Bovenstaande foto, genomen in het door de Duitschers bezette stadje Wilkowischki (Russisch Polen), brengen wij niet in de eerste plaats als „oorlogsfoto", al ontvingen wij ze van onzen correspondent wel als zoodanig. — Ons trekt op dit plaatje veeleer het in-rustige en -kalme van dit vroege-ochtendtafereeltje, dat niets gemeen heeft met al het wreed gebeuren van den oorlog. Integendeel — wat een vrede en rust gaat er van het geheel uit; hoe wazig rijst, op den achtergrond, de kerk in het eerste morgenlicht; hoe goed „doen" de menschen op den voorgrond het. *(V.F.B.)*